

Întoarcerea țăranului

Adrian Păunescu

Apleacă-ți fruntea de stăpân
spre brazda noastră milenară,
reânviat țăran român
și făcătorule de țară...

Într-un pridvor cu busuioc
ascute briciul pus la grindă,
peste-un lighean muiat la foc
tu bărbierește-te-n oglindă.

Ai colindat ce-ai colindat
prin lumea veșnic friguroasă,
acum bine-ai venit în sat
mai cald e totuși pe acasă.

Te-așteaptă brazda s-o-nflorești
și grajdul să-l îndeși cu vite
și vechi colinde românești
te muștră, parcă părăsite...

Țăran român, Măria Ta,
să nu lași câmpul tău să moară,
ți-au dat strămoșii ce lucra,
cu mâinile-au făcut o țară.

Dă iute briciul pe curea
și bărbierește-te de-a rândul,
că vezi că azi e ziua ta,
care durează cât pământul.

La cimitir, pe la cei duși,
coboară-n zori și te închină,
să ungi țâțânile la uși,
deschide geamul spre lumină.

Repară gardul putrezit,
dă coama calului prin mână,
și ca să simți că ai venit
sleiește apa din fântână.

Și nu uita, din când în când,
să mai și mori cum se cuvine,
în toți urmașii renăscând,

cum toți strămoșii sânt în tine

Țăran român, Măria Ta,
îndreaptă căi ce se strâmbară,
prin tine țara va dura,
că tu ai palma cât o țară.